

Zitting 1968-1969 – 9980

Wijziging van de Warenwet (Stb. 1935, 793)

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Op grond van de Warenwet (*Stb.* 1935, 793) is Nederland verdeeld in zestien keuringsgebieden. In elk van die gebieden is een keuringsdienst gevestigd. Er zijn dertien gemeentelijke keuringsdiensten en drie provinciale, nl. in de provincies Groningen, Friesland en Drenthe.

Het gebied van elk van de dertien gemeentelijke keuringsdiensten omvat het gebied van de centrumgemeente – de gemeente waar de keuringsdienst is gevestigd – en van een aantal kringgemeenten. De kosten zowel van de gemeentelijke als van de provinciale diensten worden ingevolge artikel 13, eerste lid, juncto artikel 33 van genoemde wet voor de helft gedragen door de gemeenten c.q. provincies en voor de andere helft door het Rijk.

Ter tegemoetkoming in dat deel van de kosten, dat door het Rijk wordt gedragen, wordt volgens het tweede en derde lid van genoemd artikel 13 van ieder bedrijf, waarin een waar in de zin van genoemde wet wordt voortgebracht of verkocht en dat bij algemene maatregel van bestuur is aangewezen, een warenwettrecht geheven, welk recht is geregeld bij algemene maatregel van bestuur.

Het recht, dat in genoemd tweede lid aanvankelijk werd vastgesteld op ten minste f 1 en ten hoogste f 40, werd bij de wet van 19 juli 1950 (*Stb.* K 299) gewijzigd en gebracht op minimaal f 2 en maximaal f 80. Deze minimum- en maximumbedragen zijn sindsdien niet meer gewijzigd.

De grootte van de heffing van het door de bedrijven op te brengen warenwettrecht is bij het Besluit Warenwettrecht van 10 januari 1951 (*Stb.* 8) gerelateerd aan de rangschikking van de ondernemingen, waarin de aangewezen bedrijven worden uitgeoefend, in de verschillende klassen van het handelsregister. Reeds in 1951 werd van de bedrijven, die worden uitgeoefend in ondernemingen, gerangschikt in de zesde of hogere klasse van het handelsregister, het voormelde maximumbedrag van f 80 per jaar geheven.

In verband met de kostenstijgingen bij de keuringsdiensten van waren zijn de bedragen, welke worden geheven, in de loop der jaren verschillende malen verhoogd, uiteraard met uitzondering van het bedrag van f 80. Dit betekende derhalve, dat in die kostenstijgingen door de grotere en grootste bedrijven niet wordt bijgedragen. Ten einde een meer gelijkmatige verdeling van de kostenstijgingen over alle aangewezen bedrijven te verkrijgen, kan het voormelde maximumbedrag van f 80 niet meer worden gehandhaafd.

Ook in het kader van het streven der Regering in de komende jaren tot een aanvaardbaar uitgavenniveau te komen door de kosten van door de overheid verleende diensten zoveel mogelijk te verhalen op degenen, die deze kosten veroorzaken of te wier behoefte zij geschieden, is dit maximumbedrag niet meer te handhaven.

Thans wordt van de krachtens artikel 13, tweede lid, van de Warenwet (*Stb.* 1935, 793) aangewezen bedrijven een bijdrage ten behoeve van het Rijk geheven, welke in totaal ongeveer 25 pct. van de kosten van de keuringsdiensten van waren bedraagt. Daar deze kosten voortvloeien uit de controle, die door genoemde diensten bij alle aangewezen bedrijven moet worden verricht, achten de ondergetekenden het in het kader van het bovengenoemde streven der Regering gerechtvaardigd om de bijdrage van de betrokken bedrijven zodanig te verhogen, dat daaruit het rijksaandeel van 50 pct. in die kosten kan worden gedekt.

Om bovengenoemde redenen wordt in het ontwerp van wet voorgesteld het maximumbedrag van f 80 te doen vervallen. Daar het bovenvermelde minimumbedrag van f 2 geen enkele reden van bestaan meer heeft, wordt tevens voorgesteld ook dit bedrag uit de wet te schrappen.

Deze wetswijziging is gedacht als een overgangsregeling. Beoogd wordt de kosten van de keuringsdiensten van waren geheel uit de bijdragen van de betrokken bedrijven te bestrijden. Daartoe wordt onderzocht of in de toekomst een geheel andere regeling voor de heffing van het warenwettrecht kan worden ingevoerd door deze heffing in het systeem van de nieuwe belasting op de toegevoegde waarde te relateren aan de omzetten van de betrokken bedrijven.

*De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

R. J. H. KRUISINGA.

De Minister van Landbouw en Visserij,

P. J. LARDINOIS.

De Staatssecretaris van Economische Zaken,

L. J. M. VAN SON.